

révén jöhet létre, vajon lehetséges-e adekvát ideához kapcsolódó affektus, ha ennek az ideának az eredete a testek egymásra hatásától teljesen független. Végezetül még arra is föl szeretném hívni figyelmüket, hogy az „affektus” kifejezést talán nem is annyira „indulatnak”, mint inkább „indíttatásnak” kellene magyarázó módon fordítani, hiszen minden affektusnak van kívánságmozzanata, azaz minden affektus bizonyos cselekvésre indít, „determinál” bennünket. Márpedig ez, amíg cselekednünk a ténylegesen létező, véges test-elme komplexumok világában kell, kizárólag akkor lehetséges, ha van *mi* – e létezőkkel kapcsolatos múltbeli élmények sorozata – s van *mire* – e létezőkkel való jövőbeli érintkezésre vagy épp elkerülésükre – indítson.

Jegyzetek

1. Spinoza: ETIKA. Budapest, Gondolat, 1979 – a továbbiakban: ETIKA – 150. o. Az idézetek magyar szövege Szemere Samu fordításának az ETIKA kritikai kiadása (Spinoza OPERA II. Hg.: C. Gebhardt Heidelberg: C. Winter, 1925) alapján általam kismértékben módosított változata.	5. ETIKA, 254. o.
2. Uo.	6. Uo. 255. o., az én kiemelésem.
3. ETIKA, 58. o.	7. Vö. a III. könyv 6–9. tételeit, ETIKA, 161–164. o.
4. Lásd ezzel kapcsolatban J. Bennett és E. Curley vitáját: E. Curley and P-F. Moreau (szerk.): SPINOZA. ISSUES AND DIRECTIONS. Leiden stb.: E. J. Brill, 1990. 39–57. o.	8. ETIKA, 96. o.
	9. Uo. 113. o.
	10. Uo. 227. o.
	11. III. könyv, 2. meghatározás; ETIKA, 151. o.
	12. ETIKA, 248. o.
	13. Uo. 151. o.
	14. Uo. 223. o.
	15. Uo. 214. o.
	16. 132. o.

Csengery Kristóf

BEGYŰRTEK ENGEM MINDENFÉLE GÉPBE

Nincs már kivétel és nincsen szabály:
egybecsődött minden valahogy.
Szüntelen szürkül, szüntelen a táj,
mért színlelnék hát benne: fogya fogy,

mi összetart – fakók s fáradtak hajdan
feszes, hótiszta szálaim. Fehéren
gyűrtek a gépbe, főni nem akartam,
s nem szomjaztam a lét lúgos levét sem,

mellyel kortyonként mérem az időt.
Tekints hát rám, mikor színed előtt
– elnyútt, üres nadrág – térdre esem:

tégy kivételt velem, Nagy Mosodás,
étjen véget számomra a mosás,
végy ki gépedből, kivételesen!

VITA NUOVA

Szeretnék nem vitázni. Nem vitás,
egyet szeretnék: egyetérteni,
s jutni többre. Legyek, ha hallgatás
az ára, hallgató, *egyetemi*,

lesvén a Mindenség minden szavát
(bár minden szó nem érdemes a szóra),
nem tudakolván, mit miért szab át
a Teremtés, s hogy váltani valóra

a valótlant: való-e... Akad ék
elég: kétség az Egységbe ütődve.
– Legyek én is ütődött, akadék?

Inkább mondok igent a Létezőre.
Erősödj, „ámen”, halkulj, fals „miért”!
Semmit nem érthet, ki egyet nem ért.

Kálnay Adél

EGY FÜSTSZAGÚ DÉLUTÁN

Arra emlékszel-e, amikor a fürdőbe jártunk, kérdezte Fodor Ella egy füstszagú délutánon. Miről jutott ez most eszedbe, kérdezett vissza, tudta pedig a választ, hisz olyan régóta ismerték már egymás gondolatát. Az őszről, a porladó falevelekről vagy ha kesernyés füstszagot hozott a szél, neki is mindig a fürdő jutott eszébe. Nem tudom,